

LES CANÇONS DE L'ENRIC

Isidor Cònsul

No conec l'Enric Segarra i només el tinc vist per Bellpuig, molt de tant en tant. Sí que el recordo, però, d'una fotografia col·lectiva de l'equip del malaurat Domènec Calaf d'un reportatge a "La Vanguardia", fa una pila d'anys, i que vaig fer incorporar al *Llibre de Bellpuig* (2004), com a mostra d'una indústria d'avantguarda i alta tecnologia en el Bellpuig dels anys vuitanta.

Fa un parell de setmanes el correu em va deixar a la bústia un paquetet amb un CD (*Les cançons de l'Enric*) i una carta entranyable signada per L'Enric, la Pepita, l'Ester i la Marta, on, de manera generosa, em convidaven a compartir la joia de veure aplegades vint-i-dos cançons en un CD, tria i síntesi de quaranta anys de compondre'n com a afeccionat, exactament des de 1969. La carta és emocionant i, vist de lluny, ja es veu que es tracta d'una petita gesta familiar, que només és possible amb l'ajut del cor de la família i una trepa d'amics disposats a posar-hi el coll.

Vist de prop, però (millor dit, escoltat de prop), resulta que el CD és força bo, les cançons, de ritmes senzills baixen com l'aigua, l'acompanyament musical té consistència i el conjunt es fa agradable se sentir: valsos, boleros, tangos, havaneres, amb alguna lletra d'amor i desamor, alguna altra d'antibelicista (*Morir por nada*) i de protesta (*El gran dictador*), per bé que, en general, acostumen a donar gràcies a la vida i a funcionar amb aires d'optimisme militant. Només us diré que l'hi he fet un lloc al cotxe i durant uns mesos m'acompanyarà en els viatges, gairebé setmanals, entre Barcelona, L'Urgell i la Segarra.

Sí que és cert que, de tant en tant, et sembla recordar-hi o reconèixer frases d'antigues melodies, però no hi fa res, mai no arriben ni a ombres de plagi. D'altra banda, les quatre parts del CD fan un viatge una mica a la contra del temps, o així m'ho ha semblat. Les darreres em recorden els anys de la Nova Cançó i la marca "Kumbaià" (*No ploris més per un record* i *Trobada*), i encara em sorprèn la força d'amor que tenen les dues darreres peces, *Pepita* i *La llavor*.

En resum, que em sumo a la defensa que en fa Núria Feliu en el text de presentació del CD: *que l'Enric Segarra és un músic que sap transmetre força* i que, des del començament de la "Nova Cançó", a les terres de Lleida *hi havia*

gent molt vàlida que es va quedar en el camí. Quina llàstima. Hi estic tant d'acord que m'afanyo a recordar l'experiència de "Can 64", amb els Pascual *and company*, Miquel Tena, i ara aquest descobriment, del tot nou per a mi, de l'Enric Segarra. Goso opinar que, si més no a Bellpuig, s'hauria de buscar una fórmula i una data per fer-ne una vetllada musical, potser aquest proper estiu, amb la presentació d'aquestes cançons. Encara que només sigui perquè tots els interessats en la música puguin gaudir-ne com fem els que hem tingut la sort de rebre gentilmente el CD.

Isidor Cònsul